

גיטין סג

שתהיה, כ"ש המקרה של רב נחמן, שהיה האמור להיות מגורשת, שהבעל לא מינה אותו לקבלה אלא אמר 'הילך' בלבד.
(דחיייה) לא קבלה אהולכה - והולכה אקבלה
למטה, המקרים לפי הדחיייה, ועוד מקרה של רב נחמן להיפך, שרש"י דן בו.

דין	בעל	שליח	אשה	ברייטא רישא
משיגיע גט על ידה מגורשת	הולך ותן לה	התקבל לי	הבא לי	ברייטא רישא
משיגיע גט יל ידה מגורשת	זכי לה / והתקבל לה	הבא לי	התקבל לי	ברייטא רישא
אינה מגורשת	הילך כמה שאמרה	התקבל לי	הבא לי	רב נחמן
משיגיע גט על ידה מגורשת	הילך כמה שאמרה	הבא לי	התקבל לי	רב נחמן להיפך

(קושיא) אי קבלה אהולכה, מצי מטי גיטא לידיה לאלתר ליהוי גיטא, שהרי בין הבעל ובין היא מינו אותו לשליח קבלה! אלא ממה שכתוב שאינה מגורשת לאלתר, שמעת מינה דאדיבורא דידיה שליח קא סמיך, שאמר 'הבא לי' - שליח הולכה, והבעל, שאמר לשון 'התקבל' כוונתו התקבל והולך, כפי שנתבאר לעיל.
(דחיייה) הכי השתא, התם קאמר ליה הילך כמה שאמרה, האם היינו אומרים שהיא מגורשת מתי שיגיע הגט לידיה, כפי המקרה של רב נחמן (להיפך) בטבלה למעלה, היה אפשר לפשוט הדיבורא דידיה סומך ולא הדידה שעשעו לקבלה, **הכא, מי קאמר 'ליה הילך כמה שאמרה'!** אלא אמר 'התקבל', אכן הוא יודע שאינו עושה שליח לקבלה, ומתכוון לומר והתקבל והולך, ולא רצה שיהיה שליח קבלה.

מחלוקת האם הולך כזכי דמי

ת"ר האשה שאמרה 'התקבל לי גיטי' והשליח אומר לבעל 'ואשתך אמרה התקבל לי גיטי' והוא הבעל אומר 'הולך' ותן לה' זכי לה' 'התקבל לה'
ת"ק רצה לחזור לא יחזור קסבר הולך כזי דמי.
ר' נתן:
הולך ותן לה רצה לחזור יחזור
זכי לה והתקבל לה רצה לחזור לא יחזור
רבי: אומר בכלולן אם רצה לחזור לא יחזור^{רס}. קסבר הולך כזי דמי
אם אמר לו 'אי איפשי שתקבל לה', שמגלה את דעתו שאינו רוצה ד'הולך' שאמר תהיה כזכי, אלא הולך ותן לה' רצה לחזור יחזור.

	בעל	
	הולך / תן	זכי / התקבלי
ת"ק	לא יחזור	לא יחזור
ר' נתן	יחזור	לא יחזור
רבי	לא יחזור	לא יחזור

הגמרא אומרת שאין מחלוקת בין רבי לת"ק, ששניהם אומרים שמכל המקרים לא יחזור, והברייטא שמביאה דברי רבי:

- א. אי איפשי אתא לאשמועי'
ב. הא קא משמע לן מאן ת"ק רבי

הילך לרבי נתן כזכי דמי או לאו כזכי דמי

איבעיא להו, האשה שוותה שליח לקבלה, ואמר הבעל 'הילך' - לר' נתן כזכי דמי, כמו שאומר 'הילך' כמו שהיא אמרה, או לאו כזכי דמי, וכמו שאומר 'הולך' המוזכר בברייטא.

[עד כאן סג דף עמוד א']

(דחיייה) אמר רב אשי, בשלמא אי איתמר איפכא, היה אפשר לפשוט האם בדידי או בדידה סמיך, כלהלן:

[להיפך] אמרה לשליח 'התקבל לי גיטי' והשליח אמר לבעל 'ואשתך אמרה הבא לי גיטי' והוא אמר הילך כמה שאמרה. אם רב נחמן יפסוק:

כיון שהגיע גט לידי מגורשת - היינו יכולים לפשוט אדיבורא דידיה הוא דקא סמיך.

ואם היה פוסק מתי שיגיע לידיה מגורשת, היינו יכולים לפשוט אדיבורא דידיה קא סמיך אבל בצירור שרב נחמן צייר, הטעם משום דעקריה שליח לשליחותיה לגמרי הוא, שהשליח נמלך, ולא רצה להיות שליח הולכה, שיש טרחה יתירה, שעד שלא תגיע הגט לידיה לא סיים שליחותו, **דאמר שליח לקבלה הוינא** אני מקבל, שמגורשת מיד, אבל להולכה לא הוינא.

הגמרא מקשה לרב נחמן ממשנתינו, בין לפי הבנת שעל פי הדיבור שלו הוא סומך, ולבין לפי הבנת רב אשי משום עקירה, כדלהלן:

תא שמע האומר התקבל גט זה לאשתי או הולך גט זה לאשתי רצה לחזור יחזור - טעמא דרצה, הא לא רצה הוי גט. ואמאי הא בעל לאו בר שויא שליח לקבלה הוא, א"כ למה באמת היא מגורשת? **דאמרינן כיון שנתן עיניו לגרשה, מימר אמר תיגרש כל היכי דמגרשה,** והוא טעה וחשב שיכול לשוויה שליח קבלה, **הכא נמי,** למרות שאינו יכול לשוויה שליח לקבלה, מ"מ **כיון שנתן עיניו לגרשה, מימר אמר תיגרש כל היכי דמגרשה.**

(תירוץ) הכי השתא, התם ^{משנה} **אדם יודע שאין שליחות לקבלה, ולא טעה, וגמר ונתן לשם הולכה,** וכוונתו ב'התקבלי' - התקבל והולך. **הכא טעי,** שחשב שהיא עשתה אותו שליח קבלה ועל זה סמך הבעל. וגם לפי רב אשי אין קושיא, שכאן עקר שליח לשליחותיה אבל במשנה לא עקר דמתחילה נעשה שלוחו.

תא שמע קטנה שאמרה 'התקבל לי גיטי' אינו גט, שקטן אינו יכול למנות שליח, **עד שיגיע גט לידיה.** כי מטי גיטא לידיה מיהא מגרשה - דאמרינן כיון שנתן עיניו לגרשה, מימר אמר תיגרש כל היכי דמגרשה, ה"נ ^{דבר נחמן} **כיון שנתן עיניו לגרשה מימר אמר תיגרש כל היכי דמגרשה!**

(דחיייה) התם ^{קטנה} **אדם יודע שאין שליחות לקטן, וגמר ונתן לה לשום הולכה דידיה, הכא טעי.**

ת"ש האשה אמרה 'הבא לי גיטי' והשליח אומר לבעל 'ואשתך אמרה התקבל לי גיטי'. עוד מקרה - האשה אמרה 'התקבל לי גיטי' והשליח אומר לבעל 'ואשתך אמרה הבא לי גיטי'

והוא הבעל אמר לשליח [לשון הולכה] 'הולך' ותן לה' [לשון קבלה] 'זכי לה' 'התקבל לה' - רצה לחזור, יחזור. משהגיע גט לידיה, מגורשת. **מאי לאו קבלה אקבלה, והולכה אהולכה.**

למטה, המקרים של הברייטא ושל רב נחמן. החלק המוצל הם המקרים הדומים:

דין	בעל	שליח	אשה	ברייטא רישא
משיגיע גט על ידה מגורשת	זכי לה / והתקבל לה	התקבל לי	הבא לי	ברייטא רישא
משיגיע גט יל ידה מגורשת	הולך ותן לה	הבא לי	התקבל לי	ברייטא רישא
אינה מגורשת	הילך כמה שאמרה	התקבל לי	הבא לי	רב נחמן

לפי זה, הגמרא מקשה לרב נחמן, שמבואר בברייטא שהבעל מינה אותו לשליח קבלה, דבר שאינו ברשותו, ולא עוד, האשה עצמה גם כן לא מנתה אותו לשליח קבלה, ועם כל זאת אומרים שהיא מגורשת, משום שאומרים שהבעל רצה לגרשה באיזה אופן

^{רס} תוספות ד"ה רבי אומר בכלולן אם רצה לחזור לא יחזור. דהולך כזכי ואע"ג דבסוף פ"ק (לעיל דף יד:) סבר ר' יהודה הנשיא דהיינו רבי דהולך לאו כזכי גבי הולך מנה לפלוני שאני הא כיון שאמר ליה שליח אשתך אמרה קבל לי גיטי סתמא דמילתא דאדעתא דהכי יהיב ליה:

גיטין סג

ההוא גברא דשדר לה גיטא לדביתהו. אזל שליחא, אשכחה כי יתבה וקא
לישא. אמר לה 'הילך גיטך'. אמרה ליה 'ליהוי בידך' תהיה שליח שלי לקבל את גיטי,
דהיינו שהשליח הוא שליח הולכה מן הבעל וגם שליח קבלה מהאשה.
אמר רבא, אפילו לרבי חנינא אינו יכול להיות גם שליח שלה משום **לא חזרה שליחות אצל
הבעל**. מדיני שליחות, צריך שהשליח התסיים שליחותו ותהיה לו האפשרות לחזור למשלחו
ולומר לו 'עשיתי שליחות' טרם שהוא יתחיל שליחות אחרת. כאן השליח נעשה שליח למי
שיתלחו לו (האשה) קודם שסיים שליחות הבעל.
וכן סובר ר' אמי.
ור' חייא בר אבא, ורב יצחק בר שמואל בר מרתא, מסתפקים - וכיוון דהוי דבר
שבערוה, אם מת הבעל, חולצת, ואם הוא חי, צריך ליתן גט אחר.

מתי מסתיים מינוי השליח לכתובת הגט

להלן, כמה מקרים שהגמרא דנה בהם, האם אומרים עשו העידים את שליחותי,
ולמרות שהגט לא יגיע ליד האשה, צריך למנותם מחדש.

החליפו את שמה - כתבו שם האשה **תנפאתה במקום נפאתה -**

רב יצחק בר שמואל בר מרתא משמיה דרב: עשו שליחותן

רבה: לא עשו ואין צריך למנות מחדש, שמה שכתבו זה 'חרס' ולא גט.

כתוב הגט כהוגן ונאבד

רבה: עשו שליחותן

רב נחמן: לא עשו - מי קאמר להו כתבו ואנחוה בכיסיכו! אלא י"ככותבין ונותנין
אפילו ק' פעמים.

אמר הבעל 'כתובו ותנו לשליח'

ספק: אם סלוקי סליק, וגמרו שליחותן, או דיילמא לטריחה דידהו חייש, שלא רצה
להטריח אותם להוליך לאשה, בגלל זה אמר שיתן לשליח, אבל אם רוצה יכול להוליך.

אפילו אומרים סלוקי, אמר הבעל **כתובו ותנו לשליח וליך לה**, כיוון שפירש

כל כך, יכולים להביא או לא - תיקו

[משנה] רשב"ג אף האומרת טול לי גיטי אם רצה לחזור לא יחזור:

תנו רבנן 'טול לי' ושא לי' ויהא לי בידך' כולן לשון קבלה הן:

מתניתין

האשה שאמרה לשליח התקבל לי גיטי, צריכה שתי כיתי עדים: שנים שאומרי'
בפנינו אמרה לשליח לקבלו ושני' שאומרים בפנינו קבל מהבעל וקרע בשעת השמך,
שגזרו על המצוות.

אפי' הן הראשוני' והן האחרוני' רעא, דהיינו ששניים שאמרה בפניהם, הם אותם שראו
את קבלת הגט, או אחד מן הראשונים ואחד מן האחרונים ואחד מצטרף עמהן,
שהיה עד בזו ובזו.

[עד כאן דף סג עמוד ב]

ת"ש משנתנו - רישא האומר 'התקבל גט זה לאשתי' או 'הולך גט זה
לאשתי' רצה לחזור, יחזור. אבל אם מתחילה האשה אמרה 'התקבל לי גיטי', והבעל
אמר אחד מהלשונות הללו, רצה לחזור, לא יחזור
מאי לאו בהילך ור' נתן^ס
(דחיה) לא בהולך ורבי
ת"ש משנתנו - סיפיה לפיכך אם אמר לו הבעל אי אפשר שתקבל לה אלא 'הולך ותן
לה' רצה לחזור, יחזור. טעמא דאמר אי אפשר, הא לא אמר אי אפשר, רצה לחזור
לא יחזור - מאי לאו בהילך ור' נתן^ס
(דחיה) לא בהולך ורבי
ת"ש 'הולך גט זה לאשתי' רצה לחזור, יחזור. 'הילך גט זה לאשתי' רצה לחזור,
לא יחזור - מאן שמעת ליה דאמר 'בהולך רצה לחזור יחזור', ר' נתן, וקאמר
בהילך רצה לחזור לא יחזור
(מסקנה) ש"מ הילך כזכי דמי ש"מ
רב מסתפק האם 'הולך' כזכי דמי או לא - איסורים / ממון

[לגבי איסורים] אתמר 'התקבל לי גיטי' ואשתך אמרה 'התקבל לי גיטי' והוא הבעל
אומר הולך ותן לה - אמר רב נעשה שלוחו ושלוחה, שהוא מסתפק האם 'הולך' כזכי
או לא, לכן אם מת הבעל קודם שיגיע לידה, וחולצת.
[לגבי ממון] אתמר הולך מנה לפלוני שאני חייב לו - אמר רב חייב הלוחה באחריותו
עד שיגיע ליד המלווה, שהרי המלווה לא צווה לשלוחו, ואם בא לחזור אינו חוזר, מה שאינו
חוזר אינו משום שסובר בוודאי כזי דמי, אלא כיוון שהוא מתספק, ספק ממונא לקולא, והמוציא
מחבירו עליו הראיה.

האם האשה יכולה למנות שליח לקבל את גיטה מיד שליח בעלה - מחלוקת /

טעם האיסורים

התורה זיכתה לאשה למנות שליח לקבל את גיטה מיד בעלה. מתי שהבעל גם מינה
שליח לשלוח לה את גיטה, רב סובר שאינה יכולה למנות שליח שיקבל מיד השליח
הולכה. הגמרא מביאה שתי דעות למה אינו יועיל. ר' חנינא חולק וסובר שיועיל.
א. אמר רב אין האשה עושה שליח לקבל לה גיטה מיד שליח בעלה
[הטעם]

- איבעית אימא משום בזיון דבעל - שהשליחות הזאת יתפרש בעיני הבעל
שהיא מזלזלת אותו, שהוא קל בעיניה. אבל אם הבעל עצמו נתן ליד שלוחה מועיל,
שלא יקפיד, שאכן נתן את הגט.
- אב"א משום חצרה הבא לאחר מיכן. מן התורה הבעל צריך ליתן את הגט
ליד האשה או לחצרה (מידה אתרביא). אם הבעל נתן אותו בחצר של אדם אחר, ואחר
מכן היא קנתה ממנו עם הגט, אינה מגורשת, משום שבשעת נתינת הגט החצר לא היתה
עדיין שלה. משום זה גזרו בשליחות שדומה למקרה הזה.
איכא בינייהו: דקדמה איהי ושויה שליח מעיקרא, לפי הטעם השני מותרת, שאינו
דומה לחצר הבאה לאחר מכן, שהרי היא מנתה אותו בתחילה.

ב. ר' חנינא אמר אשה עושה שליח לקבל לה גיטה מיד שליח בעלה
חזרה שליחות אצל הבעל

^ס ריטב"א הגמרא דחקה להעמיד הכי, כדי שתהיה המשנה אליבא דכ"ע. ודחתה, שבאמת
זה אליבא דרבי.
^ס ריטב"א. אע"פ שכבר תירצנו הרישא כרבי, ולכאורה, ה"ה הסיפה, דרך הגמרא לישא ליתן
עד שמגיע למסקנה.
^ס תוספות ד"ה דקדמה איהי ושויה שליח מעיקרא. הוה מצי למימר דאיכא בינייהו היכא דלא
קפיד בעל.
^י כותבין ונותנין אפי' ק' פעמים. נראה לר"י היכא דלא נאבד הגט אלא שמסופקין בו אם נעשה
כתיקון אם לאו דאין לעשות אחר שהרי עשו שליחותן אם הוא כשר לפיכך טוב ללמד את הבעל
שיצוה לעשות כמו שירצו עד שיצאו מן הספק;